

A P R I L

A P R I L

Yayın No: 172

1. Baskı
Nisan, 2017

ISBN: 978-605-5162-82-5

Yayın Yönetmeni
K. Egemen İPEK

Editör
Murat MENTEŞ

Kapak Tasarım
Murat YILMAZ

İç Tasarım
Adem ŞENEL

Baskı
Ayrıntı Basımevi
Sertifika No: 13987

Yayın
A.P.R.I.L Yayıncılık
Tarık Zafer Tunaya Sokak
21/3 Gümüşsuyu-Beyoğlu-İSTANBUL
Tel: (00 90) 212 252 94 38
Faks: (00 90) 212 252 94 39
www.aprilyayincilik.com
bilgi@aprilyayincilik.com

Bu kitabın yayın hakları April Yayıncılık'a aittir.

Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası Hükümleri gereğince alıntı yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz, resim, şekil, şema, grafik vb yayınevinin izni olmadan kopya edilemez.

*Al getir ilk sevgiliyi Beşiktaş'tan,
Yaşamak istiyorum gençliğimi yeni baştan.*

Cahit Sıtkı Tarancı

1. The Man Who Sold The World

Gelecek, bazıları için, hakikaten de uzak bir hatıradan ibarettir. Böyleleri açısından varoluş, hayatın meşum bir noktasında, şimdiki zamandan ileriye doğru uzanan bir yol olmaktan çıkıp, onları geçmişle gelecek arasına sıkıştıran bir hapishaneye dönmüştür. Bu, trajik bir hal midir? Herhalde öyledir. Fakat burada bize düşen, kimseyi yargılamak değil; bir köle, ama muhakkak ki pek isyankâr bir köle saymak gereken insanın hazin kaderine dair bir hikâye anlatmak. O yüzden, gelin, az önce sözünü ettiğim iflah olmaz türün bir mensubu sıfatıyla, size her şeyi ta en ortasından başlayarak anlatayım.

Evlendiğim ve boşandığım tarih, nikah dairesindeki memur ve avukatımızın tuhaf ve müşterek bir cilvesiyle, aynı güne denk gelmekteydi. Doğum 17 Ocak 1995, ölüm 17 Ocak 2004. Dokuz sene; flört dönemimiz de hesaba katılınca, on altı. Flört ne demekse? “Ayrılık açısından kurtulmak için gereken süre, birlikte geçirilenin yarısı kadar” demişti bir arkadaşım Nergis’le boşandığımızda. O zamanlar sekiz seneyi kendimi öldürmeden ya da ne bileyim, en iyi ihtimalle aklımı kaçırmadan geçirebileceğime pek ihtimal vermemekteydim ya, yuvamızın yıkılışının onuncu sene-i devriyesini geride bıraktığımız günlerde, o arkadaşımın bu teoriyi belki de beni teselli etmek için uydurduğunu

düşünmeye başlamıştım. Çünkü bu aşkın, bu sevdanın üstünden kış geçiyor, bahar geçiyor, yaz geçiyor, ömür geçiyor lâkin kalbimdeki yara geçmiyor, geçemiyordu.

Elbette, ilişkimiz her zaman güllük gülistanlık olmuş değildi; şu ya da bu nedenle, zaman zaman aramıza kara kedi girmişliği vardı. Bilhassa, evlenmemizden birkaç yıl önce, liseden tanıdığım bir hanımefendiyle yaşadığım kaçamak, Nergis'in naçiz bedenim üzerinde gerçekleştirdiği tahribatın yanı sıra, birlikteliğimizi de neredeyse yıkım noktasına getirmişti. Amma velakin, mebzul miktarda acı, gözyaşı, hiddet ve nihayetinde nedamet yaşandıktan sonra Nergis beni affetmiş, bir şekilde bu meselenin üstesinden gelmeyi başarmıştık. Gel gör ki, gençliğimizin en fırtınalı günlerinde okyanuslar geçen biz, yıllar sonrasında metal aşınmasına yenik düşüp, derede boğulacaktık. İkimiz için de zor olacaktı elbette ama Nergis'siz istikbalim, benim hayatımı büsbütün zifiri bir karanlıktan ibaret hale getirecekti.

Yine de neticede, ciddi bir intihar girişiminde bulunmadığım gibi aklımın bir kısmını muhafaza etmeyi de başarmıştım. (Ya da böyle düşünmek hoşuma gidiyor, emin değilim.) Bunun en önemli sebebi kızımız Zeynep'ti. Annesiyle boşandığımızda iki buçuk yaşındaydı Zeynep; evliliğimize dair pek bir şey hatırlamıyordu yani. Ara sıra o günlere dair bölük pörçük bir şeyler söylüyordu ama bence hafızasının ona oynadığı oyunlardan ibaretti hepsi. Boşanma sürecinde Nergis'le birbirimize karşı enikonu çirkinleşmiş idiysek de, söz konusu çocuk olduğunda ikimiz de medeni insanlarmışız gibi davranmayı başarabiliyorduk. Velayeti ortaklaşa üstlenmiştik ve Zeynep haftanın iki ya da üç gününü bende geçirmekteydi. İlk başlarda biraz zorluk çekmiştik ama bir süre sonra sabık zevcem Beşiktaş'ta bana yakın bir eve taşınınca işler iyi kötü yoluna girmişti.

Tatlı, akıllı ve hepsinden önemlisi mutlu bir çocuktu Zeynep. Galiba içtenlikle sorumluluğunu hissettiğim tek insandı ve ona iyi bir baba olmak benim için hayattaki en önemli şeydi. Bu durum, boşanmanın ardından içine düştüğüm kendini perişan etme sürecini bir ölçüde frenliyordu.

Kadınlarla ilişkilerim, çok hafif bir ifadeyle, yolunda gitmiyordu. Bir dizi manasız birliktelikten sonra hayatıma özel biri giriyor ve bana her şeye yeni baştan başlayabileceğimi düşündürüyordu. Ancak bir sürenin ardından, görünürde işler gayet düzgün ilerlerken garip bir durum ortaya çıkıyordu. Nergis rüyalarımına giriyordu. Beni affetmiş, yeniden birleşmişiz, eski dostlarımızla gülüşüp eğleniyormuşuz falan... ve en korkuncu: Ona feci bir kâbus gördüğümü anlatıyorum; biz meğerse ayrılmışız, ben yıllarca onsuz yaşamak zorunda kalmışım, hayatımı heba etmişim, her gün yaşarken ölmüşüm. Bak nasıl içimde çiçekler açıveriyordu her şeyin altı üstü bir rüya olduğunu anlayınca şimdi. Derken sabah oluyor ve ben gözlerimi o renksiz, o saadetsiz dünyaya açıyordum. Çok geçmeden de halihazırdaki ilişkiyi, kimi zaman hayli korkunç bir biçimde, nihayetlendiriyordum. Elbette üzülyor, vicdan azabı çekiyordum yaptıklarımın dolayısı ama neticede o kadınların, aynı Nergis gibi, beni unutup hayatlarına devam edeceğine, benim ise ebedi lanetimle baş başa kalacağımı, yani onlardan çok daha kötü bir cezaya mahkum olduğumu düşünerek tesselli buluyordum. Bir yandan da, Nergis'le ilişkimin küçük bir tekrarını yaşayıp, kendimi zaten hiçbir şeyin başka türlü gerçekleşemeyeceğine inandırıyor, kötü kaderimin hakimiyimim gibi hissediyordum. Neticede, adıma yazılmış hakaret, lanet, aşağılama ve acıma dolu ayrılık mektuplarıyla küçük bir sergi açabilecek bir seri ilişki katiline dönüşmüştüm. Taşlaşmış bir kalple yaşamam gerektiği gerçeğiyle yüzleşiyor, aşka dair her şeyi geride bırakmaya karar veriyordum o zaman. Derken

yağmurlu bir gün, üşümemek için incecik bedenlerini birbirine yapıştırmış sarmaş dolaş yürüyen sevdalı bir genç çift görünce, felaketim oluyor, ağlıyordum. Kısacası düşman başınaydım. Katlim vacipti.

Bu patolojik döngü içinde gerçekten değişen tek şey Zeynep'ti. Kızım büyüyordu. Giderek daha çok şeye akli ermekteydi ve bana aklının erdiği şeylerin sadece bir kısmını gösterdiğinden emindim. Daha dün el kadar bebekken bak, yarın dans gösterisini izlemeye gidecektim işte. Hem de annesiyle tanıştığımız Boğaziçi Üniversitesi'nin gösteri salonunda. Üniversite yıllarında ben de tiyatroyla amatörce uğraşmış, ancak o harikulade sahneye adım bile atamamıştım. Okulun tiyatro kulübü, son derece başarılı oyunlar sahnelemekle birlikte, iç ilişkilerinde aşırı kuralcı davrandığından beni itmiş, hatta belki biraz gözümü korkutmuş, bu yüzden ben de "sanat hayatımı" çalışmalarını Ortaköy'deki izbe bir sinema salonunda yürüten Genç Öncüler isimli başka bir grupla sürdürme kararı almıştım. Genç Öncüler'le pek çok oyun çalışmış fakat ilkel bir oratoryo diye niteleyebileceğim ve toplamda üç dakika kadar süren berbat bir gösteri dışında seyirciyle buluşmamıştık maalesef. Bir gün, bir nedenle, sinema salonu polis tarafından mühürlenince benim aktörlük maceram da son bulmuştu. Kızımın böyle güzel bir sahneye çıkarak, benim makus talihimi daha on üç yaşında kırmasından hem sevinç hem de büyük kıvanç duyuyordum.

Zeynep'in dans gösterisinin bir önceki günü akşam saatlerinde, çalışma odamda bilgisayarımın başına oturmuş Paradise Yayınevi için yaptığım üç yüzüncü aşk romanı çevirisi, *Çalınan Kalp*'in son düzeltmeleriyle uğraşmaktaydım ki cep telefonum çaldı. "Alo?"

"Baba?"

“Evlat?”

“Yarını unutmadın değil mi?”

“Nasıl unutulabilirim?” Sadece tarihi göstermekle kalmayıp, o güne dair önemli bilgileri de içeren masa takvimini önüme çekip, bir sonraki güne ait sayfanın arkasına göz attım. “Hitler’in Alman vatandaşlığına geçişinin yıl dönümü.”

“Çok komik,” dedi buz gibi bir sesle Zeynep. Aslında bence komik bulmuştu biraz ama ebeveyn esprisine gülmenin taze bir ergenin işleyebileceği yüz yetmiş iki bin büyük günahtan biri olduğunu bildiğimden ses çıkarmadım bu yorumuna. “Gösteri saat yedide başlıyor, geç kalma sakın.”

“Kalmam, merak etme.”

“Bir de... şık bir şeyler giyersen iyi olur.”

“Benim giyim tarzımı beğenmiyor musun?” Çok gücencmiştim.

“Konu o değil. Yarın özel bir gün.”

“Peki. Frak giyerim.”

“Sakın!” Sesinde ciddi bir endişe vardı. Aslında hiç öyle eksantrik, çılgın biri sayılmazdım ama kızımda öyle olabileceğime dair uyandırdığım şüphe hoşuma gidiyordu. Kendimi ilginç bir baba gibi hissediyordum o zaman. Gurur duyabileceği, özel bir baba. “Takım elbise giyebilirsin.”

“O kadar veli toplantısına geldim bir tane bile takım elbise giyen baba hatırlamıyorum.”

“Bu veli toplantısı değil, dans gösterisi. Ayrıca Şebnem Demirçivi’nin babası giyiyor.”

“Şebnem Demirçivi’nin babası burnunu da karıştırıyor.”

“Baba, ergen olan benim. Hiç değilse bir ceket giy lütfen.”